

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 395/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. A. K. V., R., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cb 198/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2011 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cb 198/07.

Zo sťažnosti vyplýva, že návrhom podaným okresnému súdu 17. mája 2007 sa sťažovateľka proti odporcovi domáhala zaplatenia sumy 1 742 866,04 Sk s prísl. z titulu nezaplatenia zročných faktúr za dodávku tovaru. Keďže v priebehu konania odporca časť pohľadávky voči sťažovateľke postupne zaplatil, sťažovateľka opakovanými návrhmi zobrala v časti uhradenej sumy návrh späť, v dôsledku čoho okresný súd sčasti konanie aj zastavil, avšak podľa tvrdení sťažovateľky okresný súd tak urobil v nesprávnom rozsahu, pretože dôsledne nezohľadnil všetky jej podania, z čoho plynuli viaceré nedorozumenia a nadbytočné výzvy okresného súdu smerujúce k sťažovateľke, aby upresnila výšku ňou žalovanej sumy.

Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla:

„Správne malo byť zastavené konanie ohľadne istiny 357 198,39 Sk, teda súd neakceptoval opravu čiastočného späťvzatie návrhu vykonanú navrhovateľom podaním zo dňa 21. 06. 2007. Rozdiel predstavuje sumu 16 364,88 Sk. Taktiež neakceptoval návrh na čiastočné späťvzatie návrhu zo dňa 24. 09. 2007. ...

Opakujem, že opätovné výzvy súdu vyplývali len z pochybenia na strane súdu, ktorý nezohľadnil všetky doručené podania navrhovateľa. ...

Súd rozhodol správne o predmete konania t. j. v súlade s návrhmi navrhovateľa uznesením 36 Cb 198/2007-581 zo dňa 17. 06. 2010 až po viac ako troch rokoch.“

Okrem uvedeného sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu tvrdí, že okresný súd prispel k neprimeranému predĺženiu konania aj tým, že neúčelne využíval pojednávania, na ktorých nevypočul účastníkov konania, aj keď boli prítomní, a tiež tým, že opakovane odročoval pojednávania nevyužívajúc pritom procesné prostriedky dané mu zákonom na zabezpečenie plynulosti konania.

V týchto súvislostiach sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„K pojednávaniu (ktoré sa konalo 24. júna 2009, pozn.) poznamenávam, že na tomto pojednávaní len súd odovzdal navrhovateľovi odporcom predložené listinné dôkazy (ktoré

už mal k dispozícii pred pojednávaním), bez ďalšieho prejednávania veci a bez toho, aby umožnil prítomným účastníkom vyjadriť sa k meritu veci. Celé pojednávanie trvalo cca 5 minút. ...

Ďalšie pojednávanie vytyčené na deň 14. 07. 2010 súd opätovne odročil z dôvodu PN konateľky.

Máme zato, že pokiaľ súd neprejednal na pojednávaní meritórne vec z dôvodu PN konateľky odporcu, nie je to oprávnený dôvod na to, aby vo veci nekonal, pretože odporca je právnická osoba, ktorá hoci má aj len jedného konateľa, ktorý je PN, má tento subjekt ako účastník konania možnosť zabezpečiť účasť na pojednávaní prostredníctvom zamestnanca povereného štatutárnym orgánom v zmysle ust. § 21 ods. 1 písm. b) OSP, alebo štatutárny orgán podľa ust. § 13 ObZ môže konať prostredníctvom zástupcu, teda existujú aj iné zákonné možnosti účasti odporcu na pojednávaní.“

Sťažovateľka tak sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote najmä v dôsledku neefektívnej a benevolentnej činnosti okresného súdu, ktorá, aj napriek opakovaným sťažnostiam na prietahy v konaní adresovaným predsedovi okresného súdu, účinne nesmerovala k meritórnemu prejednaniu a rozhodnutiu v danej veci.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež okrem iného uviedla:

«V priebehu rokov 2009 a 2010 súd síce vytyčil 8 pojednávaní, avšak v dôsledku laxného postupu súdu, ako aj benevolentnému prístupu súdu k ospravedlňeniam odporcu, bolo napriek pripravenosti navrhovateľa, v celom priebehu súdneho konania od podania návrhu v roku 2007 uskutočnené len jediné pojednávanie na ktorom súd ani nevy počul vo veci samej, hoci boli na pojednávaní prítomní a bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania.

Ďalších vytyčených 7 termínov pojednávaní bolo fakticky zmarených z dôvodov na strane odporcu a postupu súdu. Súd na zabezpečenie prejednávania veci nevyužíva prostriedky, ktoré mu právne predpisy poskytujú.

Vzhľadom k uvedenému má navrhovateľ zato, že postup súdu, aj po opakovaných urgenciách a sťažnostiach doručených predsedovi súdu, je naďalej postupom, ktorý spôsobuje zbytočné prietahy v konaní, dôsledkom ktorých odporcovi vznikol časový priestor na vykonanie všetkých úkonov súvisiacich s jeho podnikaním a „uprataním majetku“ tak, aby v prípade, ak bude navrhovateľ v konaní úspešný, jeho nárok bol reálne nevykonalný.

Sťažovateľ zdôrazňuje nutnosť včasného výkonu spravodlivosti aj v spojitosti s vykonávaním dôkazov, keďže plynutím času sa dokazovanie vzhľadom na odstup od udalosti stáva tak z faktických dôvodov (zánik niektorých inštitúcií, likvidácia dokladov), ako i s prihliadnutím na ľudský faktor - schopnosť pamätať si významné okolnosti po niekoľkých rokoch podstatne sťažuje. ...

Súd síce formálne vykazoval určitú činnosť v súdnom konaní. Takáto činnosť však nevedla k posunu vo objasnení merita veci sporného medzi účastníkmi a nesmerovala k včasnému rozhodnutiu vo veci samej. Naopak u sťažovateľa viedla k frustrácii ohľadom možnosti, že jeho právna neistota bude v primeranom čase súdom odstránená a nestalo sa tak doposiaľ.

Sťažovateľ týmto konštatuje, že konaním okresného súdu vo veci od podania návrhu v roku 2007 doposiaľ (t. j. materiálne nečinnosť viac takmer 4 roky bez vydania právoplatného rozhodnutia a meritórneho prejednanie veci), došlo k prietahom v konaní v dôsledku čoho došlo postupom zo strany okresného súdu k porušeniu jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva vyplývajúceho z ust. v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti A., s. r. o... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod spisovou značkou 36 Cb/198/2007 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje v konaní vedenom pod sp. značkou 36 Cb/198/2007 konať bez zbytočných prietahov.

3. *Spoločnosti A., s. r. o... priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € (slovom: desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Okresný súd Košice II je povinný nahradiť spoločnosti A., s. r. o. trovy právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. A. K. V., advokátky so sídlom v R... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup alebo rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cb 198/07.

Z vyžiadaného súdneho spisu pre posúdenie prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 36 Cb 198/07.

Žalobou podanou okresnému súdu 23. mája 2007 sa sťažovateľka domáhala od žalovaného zaplata sumy 1 742 866,04 Sk s prísl. z dôvodu čiastočného nezaplata zročných faktúr, pričom konanie o tomto návrhu bolo okresným súdom najprv vedené pod sp. zn. 36 Rob 161/07. Dňa 12. júna 2007 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby zaplatila súdny poplatok za žalobu. Podaním doručeným okresnému súdu 21. júna 2007 sťažovateľka zobrala čiastočne žalobu späť z dôvodu čiastočného uhradenia žalovanej sumy žalovaným po podaní žaloby a 25. júna 2007 sťažovateľka opäť zobrala čiastočne žalobu späť z dôvodu čiastočného uhradenia žalovanej sumy žalovaným po podaní žaloby. Dňa 28. júna 2007 sťažovateľka uhradila súdny poplatok a 8. augusta 2007 okresný súd previedol vec z registra „Rob“ do registra „Cb“ pod sp. zn. 36 Cb 198/07.

Podaním doručeným okresnému súdu 6. septembra 2007 sťažovateľka opäť zobrala čiastočne žalobu späť z dôvodu čiastočného uhradenia žalovanej sumy žalovaným po podaní žaloby a 3. októbra 2007 okresný súd uznesením čiastočne zastavil konanie, pričom 4. októbra 2007 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby v zmysle svojich späťvzatí upravila svoju žalobu. Dňa 8. októbra 2007 sťažovateľka opäť zobrala čiastočne žalobu späť z dôvodu čiastočného uhradenia žalovanej sumy žalovaným po podaní žaloby a 15. októbra 2007 sťažovateľka upravila výšku žalovanej sumy.

Proti uzneseniu z 3. októbra 2007 o čiastočnom zastavení konania, a to proti výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľke trovy konania, podal žalovaný 26. novembra 2007 odvolanie a 3. decembra 2007 sťažovateľka urgovala konanie vo veci. Uznesením z 11. februára 2008 okresný súd vyzval sťažovateľku (odvolanie nepodala sťažovateľka ale žalovaný, pozn.), aby odstránila nedostatky odvolania a aby uviedla, čo ním sleduje. Dňa 4. marca 2008 sa sťažovateľka vyjadrila k sporu a 8. apríla 2008 okresný súd predložil spis Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením sp. zn. 1 Cob 34/08 z 27. novembra 2008 potvrdil uznesenie okresného súdu z 3. októbra 2007 vo výroku o trovách, a 3. decembra 2008 bol spis vrátený z krajského súdu späť okresnému súdu.

Okresný súd 18. decembra 2008 nariadil pojednávanie na 11. marec 2009 a uznesením z 19. decembra 2008 okresný súd poučil účastníkov konania o ich procesných právach a súčasne vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k žalobe. Dňa 23. februára 2009 okresný súd z dôvodu „*mimoriadnej dovolenky sudcu*“ zmenil nariadený termín pojednávania z 11. marca 2009 na 24. jún 2009. Žalovaný sa 22. júna 2009 vyjadril k žalobe.

Pojednávanie konané 24. júna 2009 bolo po vypočutí právnych zástupkýň obidvoch účastníkov konania a potom, ako sťažovateľka predložila aktualizovaný zoznam svojich pohľadávok voči žalovanému, odročené na 18. november 2009 pre účely predloženia návrhov na ďalšie dokazovanie účastníkmi konania. Dňa 19. októbra 2009 sťažovateľka predložila svoje stanovisko k vyjadreniu žalovaného z 22. júna 2009. Žalovaný 16. novembra 2009 telefonicky ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní a žiadal o jeho odročenie a o nariadenie nového termínu pojednávania, súčasne sa písomne ospravedlnila aj právna zástupkyňa žalovaného. Pojednávanie konané 18. novembra 2009 bolo z dôvodu

neprítomnosti účastníkov (právna zástupkyňa sťažovateľky tiež neprišla potom, ako jej okresný súd telefonicky oznámil, že žalovaný a jeho právna zástupkyňa sa ospravedlnili) odročené na 10. marec 2010. Dňa 26. novembra 2009 sťažovateľka urgovala postup v konaní a 9. marca 2010 žalovaný ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní nariadenom na 10. marec 2010 z dôvodu práceneschopnosti svojej konateľky. Pojednávanie konané 10. marca 2010 bolo z dôvodu neprítomnosti žalovaného odročené na 31. marec 2010. Z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu okresný súd 29. marca 2010 zmenil termín pojednávania z 31. marca 2010 na 14. apríl 2010. Dňa 13. apríla 2010 žalovaný opäť ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní nariadenom na 14. apríl 2010 z dôvodu práceneschopnosti svojej konateľky.

Pojednávanie konané 14. apríla 2010 bolo z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania odročené na 2. jún 2010 a 19. apríla 2010 sťažovateľka podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní. Žalovaný 1. júna 2010 opäť ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní nariadenom na 2. jún 2010 z dôvodu práceneschopnosti svojej konateľky, a preto okresný súd pojednávanie konané 2. júna 2010 odročil na 14. júl 2010 a súčasne mimo pojednávania okresný súd vypočul konateľa sťažovateľky a tiež jej právnu zástupkyňu, ktorá navrhla nariadiť vo veci znalecké dokazovanie.

Žalovaný 3. júna 2010 ospravedlnil svoju neúčasť aj na pojednávaní nariadenom na 2. jún 2010 z dôvodu práceneschopnosti svojej konateľky a 4. júna 2010 okresný súd žiadal žalovaného, aby oznámil, či ho v súdnom konaní zastupuje aj nejaký právny zástupca, a súčasne žiadal ošetrujúcu lekárku konateľky žalovaného, aby oznámila, či jej zdravotný stav bránil jej účasti na pojednávaniach. Dňa 14. júna 2010 ošetrujúca lekárka konateľky žalovaného oznámila, že jej zdravotný stav jej bránil zúčastniť sa pojednávania a súčasne sťažovateľka svojím podaním upravila žalobný návrh. Uznesením zo 17. júna 2010 okresný súd pripustil zmenu žalobného návrhu v zmysle návrhu sťažovateľky a 13. júla 2010 okresný súd mailom oznámil sťažovateľke, že žalovaný sa ospravedlnil z účasti na pojednávaní nariadenom na 14. júl 2010. Pojednávanie konané 14. júla 2010 bolo z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania, ako aj z dôvodu potreby nariadiť znalecké dokazovanie okresným súdom odročené na neurčito.

Dňa 15. júla 2010 okresný súd vyzval účastníkov konania, aby oznámili, aké otázky chcú položiť súdnemu znalcovi z odboru účtovníctva, zároveň sťažovateľka urgovala

rýchlosť konania. Sťažovateľka 10. augusta 2010 oznámila otázky pre súdneho znalca a žalovaný tak učinil 2. septembra 2010. Uznesením z 20. septembra 2010 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru účtovníctva, avšak 14. októbra 2010 ustanovená súdna znalkyňa oznámila, že z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti nemôže vypracovať znalecký posudok, preto okresný súd uznesením z 20. októbra 2010 zmenil osobu ustanoveného súdneho znalca a 23. novembra 2010 okresný súd zaslal spis súdnej znalkyni pre účely spracovania posudku. Ustanovená súdna znalkyňa 4. apríla 2011 žiadala o predĺženie lehoty na vypracovanie a predloženie znaleckého posudku do „konca júna 2011“ a uznesením zo 6. mája 2011 okresný súd predĺžil znalkyni lehotu na predloženie znaleckého posudku do 30. júna 2011. Dňa 14. júla 2011 okresný súd telefonicky zisťoval u znalkyne stav znaleckého dokazovania, pričom znalkyňa oznámila, že spis neobsahuje dostatočné podklady na spracovanie posudku a bude potrebné žiadať od účastníkov ďalšie podklady.

Spisový materiál okresného súdu vedený pod sp. zn. 36 Cb 198/07 sa v čase prijatia tohto rozhodnutia stále nachádzal u súdnej znalkyne.

Zo sťažnosti podanej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie označených práv ani nie tak v súvislosti s nekonaním okresného súdu v jej veci, ale skôr v súvislosti s neefektívnym postupom okresného súdu. Neefektívnosť v postupe okresného súdu sťažovateľka vidí v tom, že okresný súd uznesením z 3. októbra 2007 rozhodol v nesprávnom rozsahu o čiastočnom zastavení konania, pretože toto zastavenie nekorešpondovalo s podaniami sťažovateľky, takže v dôsledku toho okresný súd opakovanými výzvami adresovanými sťažovateľke na úpravu predmetu konania neúmerne predlžoval konanie. Sťažovateľka tiež namieta, že okresný súd neefektívne využíval pojednávania, keď napr. na pojednávaní konanom 24. júna 2009 okresný súd podľa sťažovateľky vôbec nedal účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k veci. Napokon podľa sťažovateľky okresný súd na urýchlené vedenie konania dostatočne nevyužil procesné prostriedky dané mu zákonom.

V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd v prvom rade pripomína aj zásadu „vigilantibus iura“ („každý nech si stráži svoje práva“), ktorá zdôrazňuje aj vlastné

pričinenie sa pri ochrane svojich práv a ktorá vyžaduje, aby aj sťažovateľka sama sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu. Táto zásada teda predpokladá, že sťažovateľka musí využiť prostriedky, ktoré jej na ochranu jej práv poskytuje zákon (napr. IV. ÚS 329/2010).

V danom prípade bola sťažovateľka v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 36 Cb 198/07 kvalifikovane právne zastúpená, takže pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu z 3. októbra 2007, ktorým okresný súd čiastočne zastavil konanie a ktorého nesprávnosť s dopadom na celé konanie sťažovateľka okresnému súdu vyčíta, ústavný súd podotýka, že sťažovateľka mohla túto ňou tvrdenú nesprávnosť v tomto uznesení odvrátiť, resp. domáhať sa jej nápravy už po vydaní tohto uznesenia, a to podaním odvolania voči nemu, čo však sťažovateľka neurobila, takže v tejto súvislosti sťažovateľka nemôže prenášať aj svoju zodpovednosť výlučne iba na okresný súd.

Obdobne ústavný súd zistil, že na pravde sa nezakladá ani tvrdenie sťažovateľky, že by okresný súd na pojednávaní konanom 24. júna 2009 nedal účastníkom konania možnosť, aby sa vyjadrili k veci. Ústavný súd zistil, že na predmetnom pojednávaní boli okresným súdom riadne vypočuté právne zástupkyne obidvoch účastníkov konania.

Pokiaľ ide o ostatný postup okresného súdu, ústavný súd v tomto postupe nezistil žiadne významnejšie 4 mesiace presahujúce obdobie nečinnosti, ktoré by bolo možné po prijatí veci na ďalšie konanie kvalifikovať ako zbytočný prierah v zmysle ústavnej požiadavky vyjadrenej v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd tiež poznamenáva, že v súvislosti s hodnotením sťažovateľkou namietaného postupu okresného súdu dobu, počas ktorej v predmetnej veci konal odvolací krajský súd, nemožno pripočítat' na ťarchu okresného súdu.

Uvedené závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011